

KORK –LESCE

IN

DU LESCE – PROGRAM
STAREJŠI ZA STAREJŠE

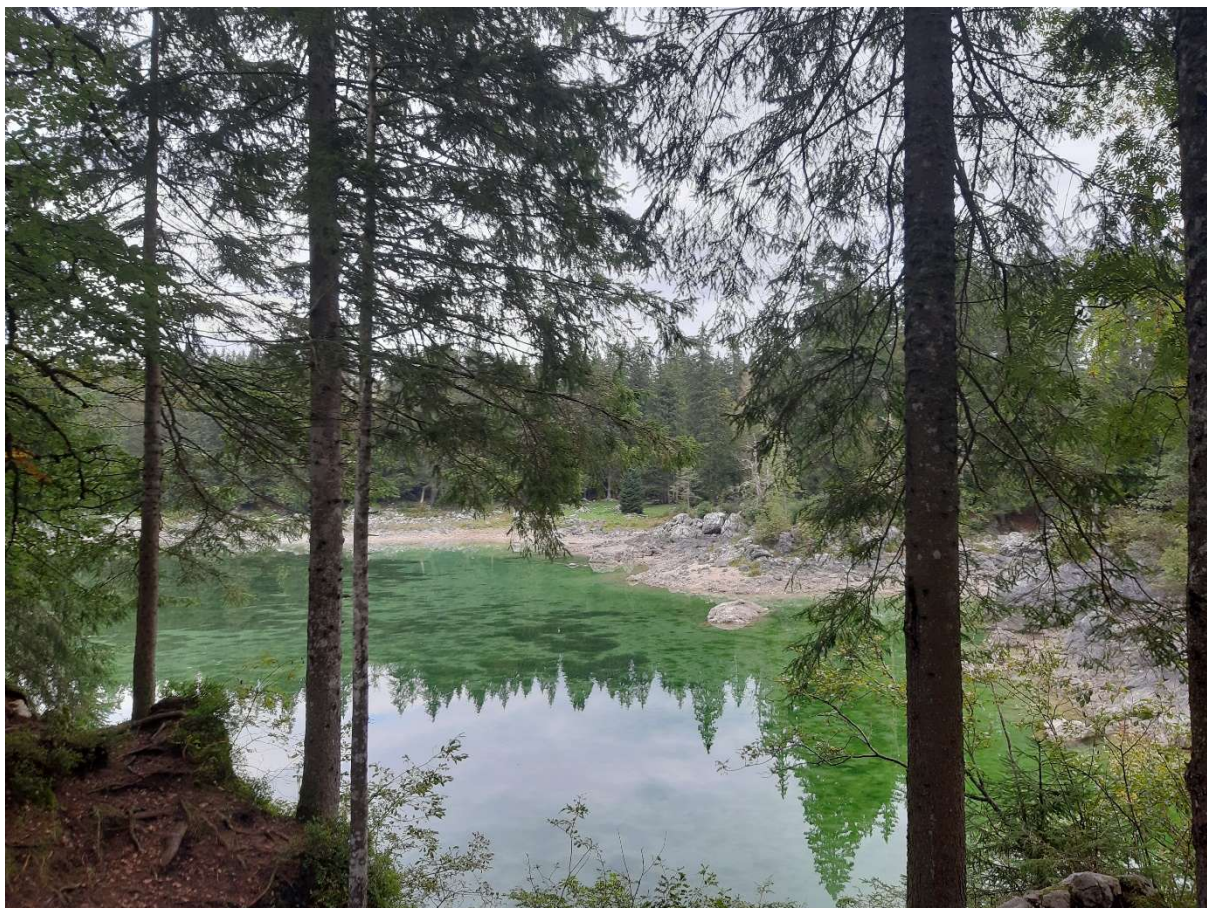
POROČILO

Čudovit dan na Belopeških jezerih in Svetih Višarjah: Izlet kot zahvala našim prostovoljcem.

Krajevni odbor Rdečega križa Lesce in program **Starejši za starejše Društva upokojencev Lesce** sta **14. septembra** za svoje predane prostovoljce in povabljene starostnike organizirala nepozaben izlet. Izletnike sta že takoj na začetku poti toplo pozdravila predsednica DU Lesce **Marjeta Vizovišek** in naš odlični vodnik **Stojan Rezar**, ki sta vsem zaželela lep in doživetij poln dan.

Namen srečanja je bil dvojne narave – popestriti vsakdan našim starejšim občanom ter se hkrati z lepim dnem polnim druženja zahvaliti prostovoljcem za njihov trud, čas in srčnost. Izvedbo izleta je v izdatni meri finančno podprlo **Turistično društvo Lesce**, za kar se jim iskreno zahvaljujemo.

Pod vodstvom izkušenega in odličnega vodnika Stojana so se nato izletniki podali po Zgornjesavski dolini in skozi Trbiž do Belopeških jezer. Ti dve ledeniški gorski jezери kot dva bisera ležita v Mangartski dolini v Italiji, le dobrih šest kilometrov od slovensko-italijanskega mejnega prehoda Rateče. Zgornje jezero leži na nadmorski višini 929 metrov in doseže globino okoli 10 metrov, spodnje je nekoliko manjše in ima izrazito turkizno svetlejšo modro barvo. Zgornje pa ima zaradi senc gora in globlje vode temnejšo smaragdno zeleno barvo.

V bližini Zgornjega jezera je ob leseni skulpturi dveh škratov vodnik Stojan obudil lokalno legendo, povezano s starimi ljudskimi pripovedkami Trbiškega kota.

Izletnikom je razkril tudi zanimiv hidrološki pojav: območje, na katerem so stali, je namreč naravno celinsko razvodje.

Voda, ki sem pade v obliki dežja ali snega, se razdeli v dve popolnoma različni smeri sveta in konča v dveh različnih morjih. Voda iz Belopeških jezer in bližnjih Rateč teče preko podzemnih tokov proti vzhodu v Savo, Donavo in naprej v Črno morje. Le malo stran pa se relief obrne – tam voda odteče proti zahodu v reko Belo, naprej v Tilment in se izlije v Jadransko morje.

Po krajšem postanku v restavraciji in sprehodu ob jezeru se je pot nadaljevala v Kanalsko dolino. Pri Žabnicah so zavili do spodnje postaje žičnice in se z gondolo zapeljali na Svete Višarje. Z gondolo (vanjo gre 6 – 8, po potrebi pa tudi več oseb) smo se zapeljali na Svete Višarje. Vožnja traja približno 10 minut in skozi steklene stene kabine lahko opazuješ vasice v dolini, hribe in gore, spodaj pa pašnike in prostrane gozdove. Vzporedno s traso gondole poteka tudi proga svetovnega pokala v alpskem smučanju. Dolga je skoraj 4 kilometre in se spusti kar 1.000 m vse do spodnje postaje gondole. Imenujejo jo tudi kraljico smučišč.

Svete Višarje imajo izjemen simbolni pomen, saj na stičišču treh svetov združujejo tri narode: Slovane (Slovence), Germane (Avstrijce) in Romane (Italijane in Furlane). Danes tej gori upravičeno pravijo »božja pot Evrope« in velja za močan simbol evropskega povezovanja.

Kljub slabšim vremenskim napovedim je bilo sonce na strani izletnikov. Vasica, ki obdaja cerkev, je strnjeno gorsko naselje s slikovitimi hišami. Vse stavbe so zgrajene v tradicionalnem alpskem slogu z ostrimi strehami, prilagojenimi debeli snežni odeji. Ob cerkvi so gostilne, restavracije in trgovinice s spominki.

Cerkev Višarske Matere Boje stoji na slikovitem vrhu. Vodnik je izletnikom predstavil njeno bogato zgodovino, ki sega v leto 1360. Po legendi je pastir na tem mestu izgubil ovce in jih našel klečeče okoli bršljanovega grma, v katerem je bil lesen kip Device Marije z Jezusom. Kip so odnesli v dolino, a se je čudežno vrnil nazaj na goro, kar so razumeli kot znak za postavitev kapele.

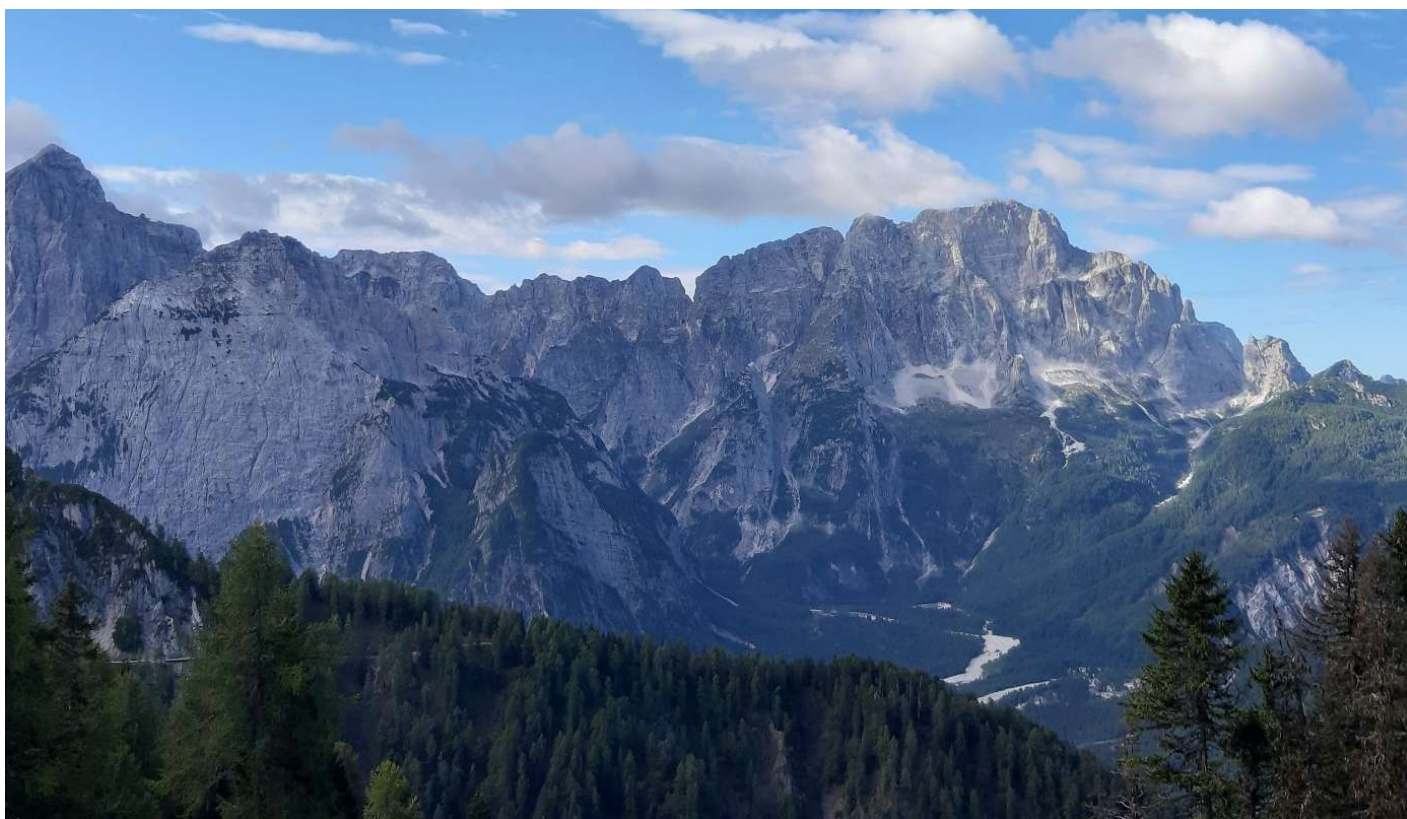
Cerkev je bila skozi stoletja večkrat uničena (zaradi strele, požarov in bombardiranja v prvi svetovni vojni) ter nato vedno znova obnovljena. Njeno notranjost krasijo čudovite poslikave slovenskega slikarja Toneta Kralja. Kdor je želel se je lahko udeležil svete maše.

Tik nad vasico in cerkvijo je vrh Svetih Višarij in doseže nadmorsko višino 1789 metrov. Tu stoji velik lesen križ. Od tam je možen vrhunski 360-stopinjski razgled, vse imaš kot na dlani, v ozadju pa se dvigajo mogočni vrhovi zahodnih Julijcev.

Ker ima naš vodnik potek izleta vedno v malem prstu, je načrtoval odličen postanek za oddih in okrepčilo na terasi gostilne Jureta Prešerna, kjer so si izletniki še enkrat spočili oči na okoliških gorah.

Sledil je spust z gondolo v dolino in vožnja do Mojstrane.

Pred Planinskim muzejem je sledila obvezna skupinska fotografija.

V gostišču Špajza jih je čakalo okusno pozno kosilo, ki je zaokrožilo čudovito izkušnjo.

Prav vsi udeleženci pa so si bili enotni, da je bil najlepši del izleta prav toplo, pristno druženje. Pod senčniki gostišča so si imeli še toliko povedati, obuditi spomine in si izmenjati misli, da bi kar sedeli in sedeli. Dan, preživet v čudoviti naravi in prijetni družbi, je leške prostovoljce še bolj povezal in jim vlil nove energije za njihovo plemenito delo v domačem okolju.

Ivanka Korošec